

تغییر در سیاست‌های مهاجرتی ژاپن

ژاپن، کشوری که به داشتن سیاست‌های سختگیرانه مهاجرتی مشهور است، به گروه بیشتری از کارگران ماهر مهاجر ویزای اقامت دائم و امکان همراه داشتن خانواده را می‌دهد. به گفته مقام‌های رسمی وزارت دادگستری ژاپن، رویه جدید قرار است از ابتدای سال مالی ۲۰۲۲ در پیش گرفته شود. کشور ژاپن پیش از این و در سال ۲۰۱۹، با تصویب و اجرای یک قانون جدید برای گروهی از کارگران ماهر در ۱۴ زمینه از جمله کشاورزی، پرستاری و خدمات درمانی اجازه صدور ویزای کار پنج‌ساله داد. با این حال محدودیت این قانون به شخص کارگر خارجی و عدم اجازه همراهی خانواده، باعث شد تا بسیاری از کارفرمایان از استخدام این گروه خودداری کنند. قانون سال ۲۰۱۹ البته تسهیلات بیشتری برای کارگران ساختمان‌سازی و کشتی‌سازی قائل شده بود. با توجه به سال‌خوردگی شدید جمعیت ژاپن و نیاز به نیروی کار، دولت ژاپن به درخواست شرکت‌ها تلاش کرد تا با وضع قوانین جدید استخدام کارگران خارجی را تسهیل کند. در صورت تصویب و اجرای لایحه دولت در پارلمان کارگران خارجی که بسیاری از آن‌ها از چین و ویتنام به ژاپن می‌آیند خواهند توانست ویزای خود را برای مدت نامحدود تمدید کنند و اعضای خانواده را هم به ژاپن بیاورند. با این حال، هیر کاروماتسونو، سخنگوی دولت ژاپن تأکید کرد که تصویب و اجرای قانون جدید به هیچ‌وجه به معنای دریافت اتوماتیک اقامت دائم نخواهد بود. داده‌های دولتی ژاپن نشانگر آن است که در زمان تصویب قانون تسهیل استخدام نیروی کار خارجی در سال ۲۰۱۹، انتظار می‌رفت حدود ۳۴۵ هزار کارگر ماهر خارجی در یک بازه زمانی پنج‌ساله جذب بازار کار این کشور شوند. با این حال، پیش از شیوع ویروس کرونا، ماهانه تنها ۳ هزار نفر مهاجر در خواست ویزای کار کردند.

کامران پورادران

روزنامه‌نگار

گزارش
خانم «تو تانگ» در سال ۲۰۱۹ به شهر هوشی‌مین در ویتنام سفر کرد تا در یک کارخانه شغلی دست‌وپا کند. کار او مشتمل بر شیفیتی هشت ساعته و حقوق اضافه کاری‌اش نیز تضمین شده بود و دستمزدش هم تقریباً سه برابر آن چیزی بود که در زادگاهش به عنوان یک کشاورز کسب می‌کرد.

فرار از ویتنام

اما تابستان امسال طی همه‌گیری کرونا، کارخانه‌ای که او در آن در زمینه ساخت کفش‌های آدیداس، کانورس و نیوبلنس کار می‌کرد، عملاً تعطیل شد. در نتیجه، او و همکارانش مجبور شدند نزدیک به سه ماه در آپارتمانی تنگ و کوچک زندگی کرده و تنها با برنج و سس سویا گذران زندگی کنند. در ماه اکتبر، زمانی که محدودیت‌ها کاهش یافت و مشکلات در زنجیره تأمین جهانی افزایش یافت، وی تصمیم گرفت زندگی خود را جمع کرده و به استان زادگاه خود، «تراوین»، بازگردد. رئیس به او قول دستمزد بالاتری داده بود، اما این زن به خود زحمت نداد تا بفهمد این دستمزد چقدر است. «تو ترانگ» گفت: «حتی اگر شرکت، دستمزد ما را دو یا سه برابر هم کند، اصرار دارم که به زادگاهم بازگردم.» وی افزود: «شهر هوشی‌مین زمانی مقصدی بود که در آن به دنبال آینده خود بودیم، اما دیگر جای امنی نیست.» همین سال گذشته، بسیاری از مقام‌های بهداشتی

در سراسر جهان از شیوه کنترل همه‌گیری کرونا در ویتنام ستایش کردند. این کشور چنان موفقیتی در این زمینه به دست آورد که سال گذشته با ۲/۹ دهم درصد بالاترین رشد اقتصادی را در آسیا به دست آورد. با این حال، اکنون این چشم‌انداز کمرنگ شده است: کارگران، کارخانه‌های خود را ترک کرده‌اند و مدیران در تلاش‌اند تا آن‌ها را بازگردانند. از سوی دیگر، اقتصاددانان پیش‌بینی می‌کنند که بهبودی کامل اقتصادی در زمینه تولید تا سال آینده اتفاق نیفتد. تأخیر در تولید جهانی برآمده از بحران جهانی حمل‌ونقل، با تعطیلی چند ماهه کارخانه در این کشور جنوب شرقی آسیا بدتر می‌شود. برای مصرف‌کنندگان، این امر بدان معناست که باید مدت زمان بیشتری را منتظر دریافت کفش‌های ورزشی نایک، شلوار یوگای «لولمون» و تاپ‌های «آندر آرمور» باشند. این در حالی است که در حال نزدیک شدن به کریسمس و تعطیلات مربوط به آن هستیم. چندین خرده‌فروش آمریکایی برای جلوگیری از چنین بحرانی در چرخه عرضه به تأمین‌کنندگان چینی روی آورده‌اند. در سال ۲۰۲۰، ویتنام روند بیماری کرونا را کنترل کرد. مقامات به اقدامات سختگیرانه، قرنطینه، ردیابی تماس و مانند آن روی آوردند. آن‌ها گمان می‌برند که برای سفارش واکسن وقت دارند تا اینکه در تابستان، با ورود سویه دلتا، شمار موارد ابتلا و مرگ‌ومیر افزایش یابد.

اجبار مرگبار
مقام‌ها در شهر هوشی‌مین و «بین دوونگ» به کارخانه‌ها اعلام کردند کارگران باید از مدل «سه کار در محل» پیروی کنند. این فرایند بدان معنا بود که کارگران باید غذا خوردن، زندگی و کار را در محوطه کارخانه انجام دهند. صاحبان کارخانه برای تهیه چادر و توالت برای کارگران خود در ساختمان‌های انبار یا پارکینگ‌ها دست به تکیو زدند. رسانه‌های محلی گزارش دادند که صدها کارگر در چندین کارخانه آلوده شدند. بسیاری از مشاغل احساس کردند که نمی‌توانند هزینه‌های اسکان را برای کارگران تأمین کنند و در نتیجه تولید را تعطیل کردند و ناگهان هزاران کارگر خود را بدون درآمد دیدند. «دو کووین چی»، مدیر مرکز تحقیقات روابط استخدامی که درباره روندهای کاری در ویتنام تحقیق می‌کند، گفت: «۶۰ درصد از ۳۰۰ کارگری که در هفته آخر سپتامبر با آن‌ها مصاحبه شده، گفته‌اند که می‌خواهند به روستاهای زادگاه خود بازگردند؛ چرا که به این نتیجه رسیدند که امنیتی برای آن‌ها در شهر وجود ندارد.» وی افزود: «آن‌ها می‌خواهند از منظر عاطفی بهبود یابند. آن‌ها پس از ۱۰ هفته قرنطینه، بسیار خسته‌اند.» این مشکل مشاغل صنعتی را تکان داده است که پس

از چین به دومین تأمین‌کننده بزرگ پوشاک و کفش در جهان بدل شده است. در دهه گذشته، برندهای بین‌المللی به ویتنام هجوم آوردند؛ کشوری که با دولتی نسبتاً باثبات اداره می‌شود و هزینه‌های پایین و کارگرانی که به مهارت‌های خیاطی خود شهره‌اند، این کشور را به مقصدی جذاب برای تولیدکنندگان خارجی بدل کرده است. طی سال‌های اخیر، این کشور از جنگ تجاری میان آمریکا و چین نیز بهره بسیار برد؛ امری که شرکت‌های آمریکایی را مجبور کرد که به دنبال مقاصد دیگری در آسیای شرقی و جنوب شرقی این قاره برای فعالیت‌های تولیدی خود باشند. کمبود نیروی کار امروزه به‌شدت در جنوب شرق آسیا احساس می‌شود. شهر هوشی‌مین و استان «بین دوونگ» که از آن‌ها به عنوان «لوکوموتیو» در این کشور یاد می‌شود، میزان دو واحد از بزرگ‌ترین پارک‌های صنعتی ویتنام هستند. بر اساس داده‌های دولت، تقریباً یک میلیون و ۳۰۰ هزار کارگر از ماه ژوئیه تا سپتامبر از این شهر به زادگاه خود بازگشته‌اند. مقامات محلی هشدار داده‌اند که پس کاهش محدودیت‌های کرونایی در ماه اکتبر، صدها هزار کارگر دیگر نیز زندگی خود را جمع کرده و به زادگاه‌های خود بازگشتند. به رغم تلاش‌های رؤسای شرکت‌ها برای بازگرداندن کارگران، به نظر می‌رسد پاسخ کارکنان یک «نه» محکم باشد!

اعتراض کشاورزان هندی به اصلاحات

نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند از اجرایی نشدن قوانین جتجالی اصلاحات کشاورزی در این کشور خبر داد. وی در سخنانی که به طور زنده از تلویزیون پخش می‌شد گفت: «تمرکز آمداد ما به شما بگویم که تصمیم گرفتیم هر سه قانون مربوط به کشاورزی را پس بگیریم.» پارلمان هند در اواخر ماه جاری میلادی، روند قانونی لغو این اصلاحات را آغاز خواهد کرد. ارائه لایحه اصلاحات کشاورزی در سپتامبر سال ۲۰۲۰ میلادی از سوی دولت مودی خشم بسیاری از دهقانان را برانگیخت و اعتراض‌های بعضاً خشونت‌باری را رقم زد. در جریان این اعتراض‌ها و اعتصاب‌ها، ده‌ها نفر کشته و صدها کشاورز و پلیس مجروح شدند. لایحه دولت که با هدف مدرنیزه کردن صنعت زراعت هند و تشویق سرمایه‌گذاری بخش خصوصی و رقابتی شدن قیمت‌ها به پارلمان ارائه شده بود از سوی بسیاری از کشاورزان غیرواقع‌بینانه بود که در نهایت به ضرر آنها منجر می‌شد. این لایحه به تصویب نمایندگان پارلمان هم رسیده بود. کشاورزان با برگزاری تجمعات اعتراضی، مسدود کردن جاده‌ها و حتی برپایی کمپ‌های طولانی‌مدت در حومه دهلی‌نو، پایتخت، در این مدت سعی کردند دولت را از تصمیم خود منصرف کنند.

تورم ترکیه تا چه حد نگران‌کننده است؟

ترک‌ها زیر بار گرانی و سقوط لیر

گزارش
نرخ تورم در ترکیه همچنان به صعود خود ادامه می‌دهد و بالاست. هم‌زمان بانک مرکزی این کشور تحت فشار رئیس جمهوری به کاهش نرخ بهره تن داده؛ خدای که نرخ برابری لیر ترکیه در مقابل یورو و دلار را به پایین‌ترین سطح تاریخی خود رسانده و روند افزایش قیمت‌ها را برای اکثر مردم این کشور نگران‌کننده کرده است، اما سطح فعلی تورم در ترکیه تا چه حد بی‌سابقه و کم‌سابقه و تا چه میزانی نگران‌کننده است؟

بسیاری از مردم ترکیه با ادامه افزایش قیمت مواد غذایی و سایر کالاها با مشکلات فزاینده‌ای روبه‌رو هستند. در حالی که افزایش نرخ تورم این روزها مردم بسیاری از کشورها از آلمان گرفته تا آمریکا و ژاپن را نیز تحت فشار گذاشته، اما اقتصاددانان می‌گویند تورم ترکیه به دلیل سوم‌دیریت اقتصادی، نگرانی‌ها درباره کسری بودجه، ذخایر مالی و بدهی‌های خارجی این کشور و فشار رجب طیب اردوغان، رئیس‌جمهوری ترکیه برای کاهش نرخ بهره به طور چشمگیری از نرخ تورم تکریمی کشورهای اروپایی، آمریکا و ژاپن بالاتر است.

قیمت‌های متغیر

یک زن ۵۹ ساله که با فروش لباس و شلوار ورزشی در بازار اورتاچیلاز استانبول امرار معاش می‌کند، در خبرگزاری آسوشیتدپرس گفته است: «من هرگز چنین زندگی اسفناکی را تجربه نکرده بودم. در فاصله خوابیدن و بیدار شدن قیمت‌ها بالا می‌رود. من یک قوطی ۵ لیتری روغن (آشپزی) را ۴۰ لیر خریدم اما در مراجعه بعدی قیمت آن ۸۰ لیر شده بود.»

هرچند این شهروند ترک در بی‌سابقه بودن گرانی‌های

پس از پیروزی او در انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۱۴، تورم دورقمی بر اقتصاد این کشور حاکم و موجب کاهش محبوبیت او شده است، به طوری که نظرسنجی‌های اخیر نشان می‌دهد که ائتلاف احزاب مخالف حزب حاکم عدالت و توسعه به سرعت در حال کم کردن شکاف موجود در میان حامیان دو طرف هستند. مطابق نتایج تازه‌ترین نظرسنجی‌ها محبوبیت حزب عدالت و توسعه در مقایسه با انتخابات پارلمانی سال ۲۰۱۸ حدود ۱۰ درصد کاهش یافت، اما همچنان بین ۳۰ تا ۳۳ درصد مردم ترکیه طرفدار این حزب هستند؛ بنابراین، مخالفان سیاسی او امیدوارند با تکیه بر ضعف‌های اقتصادی دولت آقای اردوغان بتوانند رقیب دیرینه خود را در انتخابات آتی شکست دهند؛ نیمه نخست سال میلادی آینده بر گزار شود. با این حال، اردوغان همچنان اصرار دارد که اقتصاد ترکیه بسیار پربرونق است و رشد دورقمی آن در ماه‌های نخست خروج از محدودیت‌های کرونایی نیز آن را تأیید می‌کند. صندوق بین‌المللی پول نیز اخیراً پیش‌بینی کرده که تولید ناخالص داخلی ترکیه در سال جاری میلادی ۹ درصد افزایش یابد؛ نرخ افزون‌تر از چین و کمتر از هند.

سقوط اردوغان

دولت اردوغان به مردم وعده داده که با روند صعودی قیمت مواد غذایی مقابله کند. البته او مقصر اصلی قیمت‌های گزاف مواد غذایی را سوپرمارکت‌های زنجیره‌ای دانسته و به تعاونی‌های کشاورزی دستور داده است که هزار مغازه جدید در سراسر کشور افتتاح کنند تا قیمت مواد غذایی کاهش یابد. دولت اردوغان همچنین در تلاش است تا سطح دستمزدها را افزایش

دهد. با این وجود، منتقدان او بر این باورند که دخالت او در سیاست‌های پولی، نقش استقلال بانک مرکزی و نیز اصرار بر کاهش نرخ بهره در کنار افزایش کسری بودجه دولت و افزایش بدهی‌ها کاهش ذخایر خارجی آن علل اصلی کاهش ارزش لیر ترکیه و از سوی دیگر افزایش نرخ تورم بوده است.

نتیجه اینکه نرخ برابری هر یورو و دلار در مقابل لیر ترکیه به ترتیب به ۱۲٫۴۷ و ۱۱ رسیده که بالاترین نرخ تاریخی محسوب می‌شود. نرخ برابری هر لیر ترکیه در مقابل دلار آمریکا از ابتدای سال جاری میلادی تاکنون بیش از ۲۵ درصد کاهش یافته است.

این در حالی است در خرید و فروش‌های ۱۷ اکتبر سال ۲۰۰۷ میلادی هر ۱٫۶۷ لیر ترکیه با یک یورو معامله شد و در ۱۱ ژانویه ۲۰۰۸ نیز هر دلار آمریکا از ۱٫۱۴ لیر ترکیه مبادله شد که رکوردهایی تاریخی برای نرخ برابری بالای پول ملی ترکیه محسوب می‌شود. کاهش نرخ برابری لیر گرانی کالاهای وارداتی و نرخ سوخت و به تبع آن گرانی کالاهای اساسی تشدید کرده است. همچنین با وجود اینکه کاهش نرخ برابری لیر موجب ارزان‌تر شدن کالاهای ساخت ترکیه در بازار جهانی می‌شود اما وابستگی بالای برخی صنایع این کشور به واردات مواد اولیه خارجی از افزایش قدرت رقابتی کالاهای این کشور به دلیل ارزان‌تر شدن لیر کاسته است. در چنین شرایطی برخی اقتصاددانان معتقدند اگر دولت اردوغان همچنان بر کاهش نرخ بهره تأکید کند و سیاست‌های پولی بانک مرکزی این کشور بر مبنای رویکرد انتخاباتی تنظیم شود، تأثیرگذاری افزایش نرخ تورم و کاهش نرخ برابری لیر ترکیه بر کاهش قدرت خرید عمومی و وخیم‌تر شدن شرایط توزیع برابر درآمد در این کشور در سال‌های ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ نیز همچنان ادامه خواهد یافت.